

dịp khám phá những cuộc hóa trang đặc biệt.

Có quắp trên đầu. Tiều Nương vẫn mở mắt nhìn Văn Bình một cách đầy ý nghĩa. Văn Bình giết mình.

Lần thứ nhất trong những ngày hoạt động dọc biên giới, chàng thốt lên sùng sốt :

— Trời ơi!

XV

Lá bài quyết định

TIỀU PHI lẳng lẳng mở ba lô chứa đầy hành trang ra xem xét lần chót. Trong khoảnh khắc nàng tiến đến một quyết định táo bạo. Nàng mỉm cười khi nhìn thấy ve nước hoa đắt tiền do Pháp chế tạo tỏa mùi thơm ngao ngát khắp phòng.

Nàng có thói quen không chứa nổi. Đó là thói quen dùng nước hoa quý phái. Những chai nước hoa thượng hạng đã được mua tận Hồng Kông gửi qua Nam vang vào một khu cho nàng. Nàng có thể nhìn ăn, song không thể nhìn làm đẹp.

Thốt nhiên nàng phá lên cười. Một bức ảnh kêu gọi vừa từ trong ba lô rơi ra. Bức ảnh này nàng chụp hồi còn ở Hà Nội, sau ngày học tình báo ở Mạc tư Khoa về. Nàng chỉ mặc hai mảnh vải nhỏ xíu, còn nhỏ hơn mũ soa hỉ mũi. Chiếc bikini được may bằng thứ vải mỏng dính, có thể nhìn

thấu qua, nàng lại vừa từ hồ bơi lên, nên ai cũng tưởng là nàng không có mảnh vải nào che thân.

Tiểu Phi thường soi gương quan sát dung nhan. Nàng tự biết là đẹp, rất đẹp, không những đẹp diện mạo, mà còn đẹp ở thân hình cân đối như tượng thần Vệ nữ. Sắc đẹp đó quân siêu đẳng ấy đã giúp nàng đoạt nhiều thắng lợi trong nghề gián điệp.

Nhưng lần này nàng thất bại. Đang tuổi trẻ, nàng bỗng cau mặt. Mắt nàng quắc lên như muốn theo dõi kẻ thù vô hình lơ lửng trong khoảng không. Nàng lăm lăm một mình :

— Hừ, đại tá Woòng...

Đại tá Woòng vừa chơi nàng một ổ đau đớnng... Woòng không biết rõ về nàng, nhưng nàng biết rõ về hắn. Woòng không ngờ được nàng là nhân viên quan trọng của Phái gián Sở viết có nhiệm vụ theo hắn từng bước.

Tiểu Phi cúi nhìn đồng hồ. Cái đồng hồ vàng nhỏ xíu, chạm trổ tinh vi này được một gã đàn ông đa tình mua tặng nàng trong thời gian nàng hoạt động ở Đông Âu. Trong đời, nàng đã nhận hàng trăm kỷ vật và toàn là đồ đắt tiền. Nhưng nàng chưa hề rung động.

Sắp đến giờ thông tin bằng điện đài đặc biệt với Trung ương. Tiểu Phi đóng chặt cửa phòng, núm thở, nghe ngóng. Từ bề hoàn toàn im lặng. Từ

xa vắng lại tiếng hú một con vật ăn đêm. Nàng đoán là chó sói tìm mồi. Đêm nào cũng vậy đàn chó sói lang thang từ bên kia biên giới kéo sang gặp kẻ nào đi một mình là nhẩy xổ ra xé xác ăn thịt. Tiểu Phi bất giác dựng tóc gáy. Nếu chẳng may nàng chết, người ta sẽ vứt nàng vào bụi rậm, và đàn quạ đen sẽ bay lượn bên trên, báo hiệu cho đàn chó sói rú nhau tới chia nhau thân thể kiêu diễm của nàng.

Nàng vội lắc đầu xua đuổi những ý nghĩ hắc ám ra khỏi tâm trí. Đoạn nàng lấy trong ba lô ra cái hộp vuông sơn đen, chứa điện đài liên lạc. Nàng bấm cái nút đỏ trên nắp ăn ten, từ trong hộp trời lên. Điện đài bật sáng. Nàng nhăm lại nội dung bức mật điện nàng vừa chuyển về Trung ương.

«...Trần trọng chờ Trung ương ban chỉ thị dứt khoát. Đại tá Woòng đã bố trí cướp Văn Bình, có lẽ mang về Bắc kinh khai thác. »

Tiểu Phi giận căm gan đại tá Woòng. Không phải lần đầu ban Hắc Y có hành động kẻ cả, nhưng lần này nàng không thể nào chịu đựng được nữa.

Đèn đỏ trong điện đài nhấp nháy. Tiểu Phi lúi húi ghi bức phúc điện. Bức điện chỉ gồm vồn vẹn một giòng chữ. Nàng chỉ cần mất hai phút là dịch xong. Nàng bàng hoàng khi đọc được như sau :

— « Thu tiêu Z. 28 lập tức »,

Tiểu Phi vợ tròn tờ giấy cho vào miệng nhà nhỏ. Đoạn sang lấy cán dao nghiền nát như bột. Xong xuôi nàng đứng dậy. Khẩu súng lục đựng đầy đạn vẫn để trên cái bàn mộc ở giữa nhà. Nàng cầm lên, kiểm soát lại nòng rồi giấu vào người.

Nàng lại thả thêm một lưỡi dao thật sắc. Lưỡi dao này đâm vào người có thể tiện đứt xương. Đi đâu nàng cũng mang dao theo, và hơn một lần nàng đã cắm nó vào tim địch.

Nàng không thể hại đại tá Woòng, vì dầu sao hắn vẫn là đồng nghiệp. Nàng chỉ cạnh tranh với hắn như hai nhà buôn thì nhau mua một món hàng hiếm có. Nhưng Trung ương đã hạ lệnh giết cho bằng được Z. 28.

Nhưng giết Z. 28 cách nào ?

Vì trên thực tế nàng chưa khám phá ra nơi giam Z. 28. Thân gái một mình, tìm được nơi nhốt Văn Bình đã khó, vượt qua vòng vây canh gác để hạ sát còn khó gấp năm, gấp mười. Nhưng trong đời nàng đã làm được những việc khó khăn hơn nhiều. Nàng là người có nhiều tự ái, nàng không thể nản chí lùi bước.

Tiểu Phi vợ chiếc áo tơ mưa màu xám, choàng lên vai. Ban đêm, đường xuyên rừng ngập đầy sương lạnh, nàng sống đã quen song vẫn sợ cảm hàn.

Bên ngoài, trời tối om, Gió lớn thổi từng cơn

vù vù, hắt sương lạnh vào mặt nàng. Nàng run lấy bầy, da mặt bỗng dưng thâm tím. Nàng đã sống nhiều tháng ở miền bắc Liên Xô, hàn thử biểu tụt xuống 40 dưới không độ là thường. Thời tiết lạnh đến nỗi nàng không dám hé miệng nói, vì hơi thở sẽ biến thành đá. Tuy vậy hồi ấy nàng không biết lạnh.

Giờ đây nàng lạnh lạ thường. Nàng muốn truy tìm lý do của sự đổi thay đột ngột, song nàng cảm thấy bất lực. Duy nàng biết chắc là một biến chuyển kỳ dị đã xảy ra trong lòng nàng. Biến chuyển này là gì, nàng đã hiểu được tính chất. Đột nhiên, nàng mất hẳn sức nóng thiên bẩm, mạnh mẽ của người đàn bà coi thường tình yêu và khinh rẻ đàn ông. Nàng trở nên lẻ loi và trống trải hơn bao giờ hết.

Tiểu Phi bẻ cổ áo tơ che kín cổ. Hàm răng nàng vẫn đập cầm cập. Nàng sợ nhờ đến chai rượu còn nguyên cất trong nhà. Nàng bỗng thêm hơi men. Từ lâu nàng chưa được say. Đêm nay, nàng phải mượn Lưu Linh để sưởi ấm cõi lòng.

Nghĩ thế, nàng lộn về nhà. Đi được một quãng, nàng dừng lại. Một tiếng động rất nhỏ lọt vào tai nàng. Đúng hơn, một tiếng sột soạt khô khan. Rừng khuya có tiếng sột soạt là thường. Có thể là con thú kiếm mồi ban đêm chạy trên đồng lá khô, hoặc băng mình qua bụi rậm. Một ngọn gió từ hốc núi thổi ra cũng có thể làm rừng lá kêu rên

những tiếng sột soạt.

Nhưng âm thanh quen thuộc này lại bắt Tiểu Phi suy nghĩ và lo ngại. Nàng lặng người trong một phút. Linh tính bén nhạy thức dậy trong người nàng. Là phụ nữ quen sống gần cái chết, Tiểu Phi đã được tạo hóa phú cho biệt tài đánh hơi thấy nguy hiểm, như con thú tinh khôn trong rừng rậm.

Nàng có cảm giác đang bị một kẻ bí mật rình rập. Kẻ ấy là ai, nàng chưa biết. Nàng cố gắng tìm ra và cho hẳn một bài học.

Trước nhà nàng đứng sừng một cây đại thụ cành lá um tùm, giấu xe cam nhông bên trong cũng chẳng ai thấy. Giờ đây, nàng mới nghĩ ra. Có lẽ người lạ đã núp trên cành để theo dõi nhút cừ, nhút động của nàng.

Tiểu Phi lại rung mình ớn lạnh.

Nếu hẳn đứng đó từ nãy hẳn phải biết nàng vừa liên lạc bằng điện đài với sở Phán Giáo số viết. Và điều ấy có nghĩa là mạng sống của nàng đang bị đe dọa. Nàng nhớ lại lúc ra khỏi nhà cũng có tiếng sột soạt trong bụi rậm song nàng không lưu ý. Thoạt tiên, nàng tưởng những con sóc thức giấc rú nhau quấy rối sự yên tĩnh của đêm khuya. Những con sóc này đã quá quen với nàng Chiều chiều, nàng thường mang thức ăn ra lùm cây, ném cho đàn sóc tham lam và nghịch ngợm

Giờ đây nàng mới biết rõ tiếng động hồi nãy không do đàn sóc tinh quái gây ra.

Mà là tiếng người. Đứng hơn, tiếng chân bước nhẹ và tiếng dao bấm nhảy ra khỏi cán. Lưỡi dao nhọn hoắt chắc được hung thủ cầm sẵn trong tay, chuẩn bị phóng vào nạn nhân.

Và nạn nhân chắc phải là nàng.

Tiểu Phi đứng lại lần nữa. Cách 10 thước là rừng cây bồm bộp xum xuê. Bồm bộp là thứ cây thấp, lá tròn xoe rộng và to như cái nón. Trốn sau lá bồm bộp phóng dao rất dễ trúng đích.

Nhưng nàng không sợ. Nàng vững tin vào tài né tránh nhanh nhẹn của nàng. Số vốn nhủ đạo của nàng không đến nỗi nghèo nàn. Trừ phi xuất kỳ bất ý, hoặc trời quá tối, chứ nếu bình thường thì nàng có đủ tài nghệ chặn bắt ngọn dao từ bụi cây bồm bộp vụt ra.

Mắt nàng mở rộng, hướng thẳng vào bụi cây. Nhưng nàng chỉ dẫn thêm một bước rồi rẽ sang trái. Nàng chọn đường khác để về nhà.

Hồi hã, nàng băng qua vườn — một mảnh vườn nhỏ trồng xu hào, cà chua, bắp cải và sà lách — rồi tiến đến cầu thang nhà sàn. Ngạc nhiên xiết bao, nàng nhắc thấy một tia sáng nhỏ từ trong nhà lọt ra. Tia sáng này màu xanh nhạt và nhỏ li ti. Nàng đoán ra ngay: Đó là tia sáng đèn bấm.

Nghĩa là trong phòng nàng có người. Nàng

đảo mắt quan sát từ phía. May mắn cho nàng, bầu trời vẫn đen kịt. Dầu núp lên dầu dấy đối-phương cũng không thể nhìn rõ được nàng. Nàng nắm chặt lan can cầu thang tre, trèo lên thật nhẹ.

Cột kẹt. Cột kẹt...

Tiểu Phi nín thở.

Nghe tiếng cột kẹt người lạ có thể sẽ đón nàng bằng phát đạn vào tim. Nàng sẽ gục chết một cách ngu xuẩn.

Nàng nín thở cho thân thể nhẹ bót. Rồi nàng tiếp tục bước lên.

Lại cột kẹt. Cột kẹt.

Cứ còn hai bậc nữa đến hàng hiên ở trên. Tiểu Phi rón rén trèo thêm. Muốn vào phòng, phải mở một trong hai cánh cửa. Tiểu Phi áp tai vào vách nghe ngóng. Tia đèn bấm tỏ mờ đã biến mất.

Nàng nghe tiếng chân người. Đối phương dần gần, cao su nên tạo ra âm thanh rất nhẹ.

Nàng lại nghe tiếng cột kẹt.

Nàng phóng tâm mắt xuống vườn. Cầu thang tre không có ai. Nàng sức nhớ ra. Kể lạ vừa mở cửa vào buồng tắm của nàng. Nàng tin chắc hẳn không phải là tên trộm tầm thường.

Tiếng cột kẹt mỗi lúc một rõ. Nàng đoán phòng đối phương phải là đàn ông nặng cân, ít nhất trên 70 kí thịt, mới làm chuyển động được sàn nhà.

Nghĩ đến bàn tay lỏng là một gã hộ pháp đen sì và hung ác, Tiểu Phi nổi vẩy ốc.

Tia đèn bấm xanh xanh lại được bật lên. Tiếp sau là tiếng chữ rửa khô khăn và cốc lọc. Căn cứ vào lời văng tục này, nàng biết là đối phương chưa tìm ra vật muốn tìm.

Nhưng nàng yên tâm không được lâu. Gã đàn ông lạ reo lên nho nhỏ :

— A, đây rồi.

Tiểu Phi nhớ đến cái điện đài giấu trong buồng tắm, dưới đồng quần áo đựng trong ba-lô.

Đèn bấm vụt tắt.

Tiểu Phi lại nghe tiếng động. Gã đàn ông ném trả ba-lô vào chỗ cũ, rồi sửa soạn bước ra ngoài. Tiếng giép của gã lạ mất bước, dần ra mái hiên.

Tiểu Phi thu hình, kiên nhẫn như con mèo đợi mồi. Trời vẫn tối như hũ nút. Sương muối che kín cảnh vật. Bóng đen đã lò dò ra đến cửa.

Đó là một cánh liếp nặng, mở từ ngoài vào. Tiểu Phi đã tính kỹ : đàn ông ngã một cây thịt trên 70 kilô đối với nàng không khó, khó là làm cách nào xô dịch ngã xuống êm ái, không gây tiếng ồn. kinh động đồng lõa túc trực bên ngoài.

Cột kẹt, cột kẹt...

Tấm liếp được đẩy vào. Bóng đen nhô đầu ra. Trước hết, hắn giương cặp mắt cú vọ xanh biếc nhìn từ phía. Núp sát vách, Tiểu Phi rón người

trước nhỡn tuyến có thể xuyên thủng màn tối của đối phương.

Nàng giơ khẩu súng lên khỏi đầu, tay cầm phía nòng. Bả súng bằng thép được hạ xuống. Nàng canh thật đúng, đúng không sai một li. Vì nàng biết nếu đánh trật hiểm huyết nàng không có hy vọng triệt hạ đối phương trong chớp mắt.

Gã đàn ông cao hơn nàng một đầu. Song hắn cúi xuống để dễ lọt qua cánh cửa thấp nên đã biến thành mục tiêu ngon lành cho nàng choang độc thủ.

Giữa hai lông mày, ngay trên sống mũi tọa lạc một yếu huyết tối kỵ đối với con nhà võ, huyết Utô. Bị điểm huyết utô, nạn nhân sẽ quay ra chết tức khắc không phép hồi sinh hoặc thuốc nào cứu nổi.

Tiểu Phi vọt bả súng nhanh như điện. Nhưng vì nàng tấn công quá nhanh nên không trúng huyết Utô. Gã đàn ông loạng choạng, sau khi kêu lên một tiếng nhỏ. Tiểu Phi bồi thêm phát nữa. Lần này, nàng nhắm huyết Murasamé ở cổ bên trái. Huyết này lớn gấp đôi lại cạn bằng nửa huyết Utô nên dễ điểm và hệ điểm trúng là chết, chết không kịp ngáp.

Gã đàn ông cao lớn gieo xuống sàn nhà như cây đại thụ bị chặt ngã. Tiểu Phi ôm chặn lấy hấp. Nhưng hắn đã húc vào vách kêu ầm một tiếng lớn.

Trống ngực Tiểu Phi đập thình thịch. Nàng

vội xòe ngón tay thọc mạnh vào mắt đối phương. Mắt đầy máu tươi, hần giấy lên đánh dạch.

Từ phía dưới bỗng vang lên tiếng huyết sáo miêng. Nghĩa là bên dưới có người núp. Và người này không nhìn thấy nàng quay về nhà.

Tiểu Phi không phản ứng. Tiếng huyết - gió trở nên gấp gáp. Nàng vẫn không lên tiếng. Hai phút sau có người tiến lại cầu thang tre và trèo lên nhà sàn.

Tiểu Phi ẩn mình sau cửa chờ đợi. Mọi bóng đen lực lưỡng bước vào. Nàng chém song bàn tay vào cuống họng thở, hần kêu ối rồi ngã khuyu một cách ngoan ngoãn.

Tiểu Phi kiên nhẫn chờ thêm 5 phút nữa. Không nghe thêm tiếng động nào khác, nàng biết là đối phương chỉ gồm hai tên. Giờ nàng phải khai thác tên bị thương. Nàng vận toàn lực vào cánh tay, lôi hắn vào trong nhà. Nàng kiểm điểm lại cửa sổ trước khi châm đèn sáng. Nạn nhân nằm sóng soài trên nền nhà trạc ba mươi, râu mép lún phún, thân hình ốm yếu, da dẻ trắng trẻo trông như thư sinh trời gả không chặt.

Hắn rên khừ khừ mặt nhăn nhó trong cơn đau đớn vô tả. Tiểu Phi cố moi óc xem kẻ lạ mặt là ai. Nàng có trí nhớ siêu đẳng song vẫn không nhớ nổi hắn ở đâu đến, mặc dầu hắn có nhiều nét quen quen.

Cúi nhìn đồng hồ tay, nàng lo ngại pháp phông. Cấp bách lắm rồi, nàng phải tra tấn nạn nhân để tìm ra nơi Văn Bình bị giam.

Nạn nhân hé mắt nhìn trộm. Nàng đọc thấy sự sợ hãi đến khiếp đảm trong gương mặt nhợt nhạt của hắn.

Nàng gằn giọng :

— Anh là ai ? Ai sai anh đến rình mò nhà tôi ?

Nạn nhân đã lấy lại sự bình tĩnh. Hắn nhếch mép :

— Ai sai tôi hả ? Ai thì cô biết lấy. Cô là kẻ phản bội. Cấp trên sẽ không tha cô.

Tiêu Phi cười nhạt :

— Tôi không muốn dài dòng vô ích với anh, vì dầu sao anh cũng bị thương nặng, cần được chở đến bệnh xá băng bó. Tôi chỉ muốn hỏi anh một điều...

Gã đàn ông gạt phắt :

— Đừng hỏi mất thời giờ, cây răng tôi cũng không nói.

Tiêu Phi di họng súng vào mặt hắn :

— Anh đã mù một con. Con kia chỉ đánh nhẹ vào là nát bấy. Anh có chịu nói không ? Đại tá Woong giam tên Z. 28 ở đâu ?

Gã đàn ông nín lặng. Tiêu Phi nói như rít :

— Tôi gia ân cho anh dùng một phút, nghĩa là 60 giây đồng hồ, nếu anh vẫn lì lợm miễn

cưỡng tôi phải móc nốt con người còn nguyên của anh. Khi ấy anh đừng trách tôi tàn nhẫn.

Nói đoạn, Tiêu Phi ung dung cất súng. Nàng tin lời hăm dọa của nàng sẽ khuất phục được hắn. Đại tá Woong có nhiều thuộc hạ, song toàn là đồ giả áo túi cơm.

Một phút chậm chậm trôi qua.

Tiêu Phi gõ vào đầu hắn :

— Đã hết 60 giây. Tú nhân bị giam tại đâu ?

Hắn cúi đầu không đáp. Tiêu Phi lặp lại :

— Văn Bình hiện bị giam tại đâu ? Đặng Chao Muoi hay động Muong Su ?

Thấy gã đàn ông tiếp tục ngậm miệng, Tiêu Phi thúc cùi trỏ vào sườn non của hắn :

Hắn rú lên thảm thiết, miệng lắp bắp :

— Đau lắm, đau lắm !

Nàng nghiêng răng, giọng rào hoảnh :

— Tú nhân bị giam tại đâu ? Nói đi, nếu không sẽ gãy hết xương sườn.

Gã đàn ông thở dài chưa chát :

— Đặng Chao Muoi.

Tiêu Phi chỉ cần biết có thế. Vì điều kiện an ninh, nàng không thể nhân đạo. Nàng tha giết hắn thì đồng nghiệp của hắn sẽ giết nàng. Trong đời gián điệp, danh từ khoan hồng chỉ là thủ đoạn đầu mỗi chót lưỡi.

Nhanh như cắt, nàng rút súng, quay ngược

nòng nhọn và cứng, choảng vào yết hầu đối phương. Hần «chữ» một tiếng nhỏ rồi duỗi tay chân. Tiếp theo hần cự mình, rồi cảm như thóc.

Tiêu Phi đứng dậy, vẽ khoan khoái hiện rõ trên mặt. Bên ngoài, gió vừa đổi chiều. Trận cuồng phong từ bên kia rừng núi hùng vĩ thổi lại ào ào, tưởng như có thể làm cát bay đá chạy. Trước cơn mưa lớn, gió thường trở nên dữ dội. Tiêu Phi chất luối, ra vẻ suy tư. Những giọt mưa đã bắt đầu rơi kêu dầm dập. Gót chân Tiêu Phi nện đều đều trên nền đất ướt. Bóng tối mỗi lúc một dày đặc.

* *

Văn Bình buồng tiếng kêu sừng sốt :

— Trời ơi !

Chàng sừng sốt mặc dầu trước ngày lên đường đã được ông Hoàng thông báo những chuyện khác thường có thể xảy ra trong mặt khu R. Chàng sừng sốt vì không ngờ Tiêu Nương mang khuôn mặt hóa trang.

Nàng gương cặp mắt lạc thần nhìn chàng. Có lẽ nàng muốn nói nhiều với chàng song những lời tâm tình bị đàm chận nghẹt trong cổ. Lòng mày nàng cong vút, thoát gặp nàng chàng đã tấm tắc khen ngợi, giờ đây chàng mới biết là lòng mày giả được dán rất khéo. Quan sát kỹ càng, Văn Bình khám phá ra một chi tiết quan trọng : khuôn mặt Tiêu Nương đã được giải phẫu thẩm mỹ. Chảo

chảo là sống mũi của nàng được độn silicon cho cao hơn, má bên trái được đục lỗ và khâu lại để làm thành lúm đồng tiền xinh xẻo ; và nếu chàng không lầm — và trên thực tế người có nhiều kinh nghiệm như chàng khó thể lầm — bàn tay mỡ xé khoa học đã biến đôi cặp mắt một mí giống phụ nữ Phù tang tam đảo thành cặp mắt hai mí bình thường.

Tuy nhiên phẫu thuật chỉ biến đổi được gương mặt, hình thù của mắt, mũi... chứ không biến đổi được duyên dáng của miệng cười và ý nghĩa của luồng nhỡn tuyến. Trong khoảnh khắc, Văn Bình đã mang máng nhớ lại hình bóng một thiếu phụ quen thuộc có lối đi uốn éo như rắn.

Chàng hỏi nàng :

— Anh biết rõ em không phải là Tiêu Nương.

Tên thật của em là gì ?

Nàng cười chua xót :

— Câu hỏi của anh hơi thừa. Ai đã vào R., bất luận nam nữ đều bỏ tên thật.

Lời nói của nàng như tiếng chuông lạnh lạnh trong quá khứ xa xăm. Những mẫu dùi đã qua lần lượt diễn qua trí chàng, đậm nét khác nào cuốn phim nhựa trên màn ảnh đại vĩ tuyến. Bỗng dừng niệng chàng, luối chàng nồng đượm mùi thơm độc đáo của rượu huyết-ky nguyên chất và thuốc là Salem bạc hà.

Trong thời gian la cà ấy chàng gặp Mộng Kiều. Nàng là bến sông thanh bình cho con thuyền hồ hai Ván Bình ghé lại. Tiểu Nương là một trong các bạn thân của Mộng Kiều.

Chàng hỏi tiếp :

— Em còn nhớ anh không ?

Nàng đáp :

— Nhớ. Nhưng đêm ấy, chúng mình không biết tên nhau. Tuy vậy, không bao giờ em quên được số chia-khóa xe anh.

Câu chuyện xảy ra cách đây 3-4 năm, trong một cuộc du hí cuồng loạn nửa đêm, hỗn danh là Ai tình chia-khóa. Phương thức du hí này được du nhập từ Âu châu, người Á-đông cho là vô luân, song nhiều cặp vợ chồng Tây phương lại thích. Căn bản của nó là tổ chức một cuộc vui để công khai đôi vợ, đôi chồng trong một đêm. Một số cặp vợ chồng họp lại, xe hơi đậu bên ngoài, chia khóa công-tắc được tập trung lại và bỏ trong cái hộp sấu, toàn thể phụ nữ hiện diện đều bị bịt mắt, và lần lượt bốc chia khóa. Bốc nhầm chia khóa của ai thì lên xe du hí cả đêm với người ấy, chẳng may bốc nhầm chia khóa của chồng thì được quyền bốc lại lần nữa.

Văn Bình là trai chưa vợ, dẫu có vợ chàng cũng không thể gia nhập trò chơi kỳ quái ấy. Sở dĩ chàng gia nhập là theo lệnh của ông Hoàng.

Ông tổng giám đốc được tin gián điệp địch bỏ trí các cuộc du hí ái tình chia-khóa đề chuyên trao tài liệu tối mật. Mộng Kiều đóng vai vợ chàng. Nàng bốc nhầm chia khóa công-tắc của tên trùm gián điệp địch, song hẳn không được diễm phúc xum vỹ cả nước với nàng. Lê Diệp đã chờ xe hẳn ở ngã tư. Định mạng đã run rủi chàng cùng đi với Tiểu Nương. Nàng là vợ chính thức một ông tỉ phú, bụng bự, thân thể phốp pháp, già gần gấp đôi tuổi nàng. No cơm, rủng mủ, ông chồng tóc muối tiêu dẫn nàng đến cuộc du hí để giúp nàng thay đổi món ăn xác thối.

Đọc đường, nàng không hề trò chuyện với chàng. Xong xuôi, chàng lái xe, chở nàng về trả cho ông chồng già. Mỗi khi chia tay, nàng mới nói :

— Cảm ơn anh. Lâu lắm, em mới được vui.

Rồi mỗi người đi một ngã, chàng không gặp lại nàng nữa. Dẫu gặp nàng ngoài đường phố, chàng cũng không được phép gọi nàng vì điều lệ của cuộc du hí chia-khóa là như vậy, sau khi hò hẹn xác thối là quên hết. Mộng Kiều cho biết nàng đã theo ông chồng tỉ phú lên xứ Chùa Tháp.

Tiểu Nương khác xưa rất nhiều, già nàng không hóa trang Văn Bình cũng phải do dự giây lâu mới nhận được. Hồi xưa, nàng ốm nhách, giờ đây nàng có da, có thịt, và da thịt này không bèo nhèo như mọi phụ nữ cùng tuổi, mà đều đặn và

căng cứng như trái banh bom hơi.

Tiểu Nương cầm tay chàng :

— Ba, bốn năm rồi, phải không anh ? Sau đêm du hí chia-khóa ấy, em cùng lão chồng khom khem lên Nam vang và ông ta đã chết trên đó.

— Rồi em làm nhân viên cho ông Hoàng ?

— Không. Mộng Kiều nói anh là cánh tay phải của ông Hoàng. Chị ấy gặp em ở Nam Vang sau khi em gãn bó với đại tá Woòng. Chị ấy yêu cầu em gia nhập Sở Mật vụ song em từ chối, anh còn lạ gì em, em như con chim sơn ca thích sống tự do, nơi nào có trái ngọt, có khí trời trong lành thì em đậu lại, em rất ghét cuộc đời nề nếp, kỷ luật. Vả lại, gia đình em còn mắc kẹt ở Hà nội, em phải bán thân cho đại tá Woòng để đòi lấy sự tự do cho thân quyến. Tuy nhiên, em đã đồng ý đánh cắp một số tài liệu để trao cho ông Hoàng. Chị Mộng Kiều dặn chỉ trao tài liệu này cho anh, tận tay anh.

Văn Bình bàng hoàng. Té ra từ lâu ông Hoàng đã trữ liệu cho chàng vào mật khu R... Thảo nào, ông Hoàng bắt chàng làm quen với kỹ thuật hóa trang tân kỳ của địch... Chàng hỏi Tiểu Nương :

— Tại sao em lại thay hình đổi dạng như vậy ?

Tiểu Nương thều thào :

— Đại tá Woòng... Hân sợ em bị nhận diện nên đã đưa em đến khu phẫu thuật.

Nàng nằm nghiêng, luồn tay vào áo lót ngực rút ra một mảnh giấy gấp tư:

— Đây anh cầm lấy. Tất cả những bí mật về tổ chức Hắc y được em ghi bằng hóa chất trên tờ giấy này...

Nàng chớp mắt, ra hiệu cho chàng đỡ ngời dậy. Nhưng nàng lại nằm vật xuống. Giây phút cuối cùng đã đến.

Tiểu Nương thu hết nghị lực, định nói tiếp song nàng đã cắn khẩu. Nàng ngó chàng trần trần bằng đôi mắt đã nhắm lại non nửa, một giọt lệ — có lẽ là giọt lệ cuối cùng—từ từ trào ra, lăn nhẹ nhẹ trên gò má tròn trịa và láng bóng.

Nàng nấc lên một tiếng nhỏ.

Rồi im lặng.

Như người mất hồn, Văn Bình lão đảo đứng đây. Ngoài cửa động, mưa đổ như trút, nhưng chàng chẳng nghe thấy gì hết. Chàng chỉ nghe tiếng tim thồn thức trước cái chết bí thảm của người đàn bà xấu số.

Lát sau, chàng bước ra cửa. Tiếng mưa vẫn kêu ai oán trên rặng cây bồm bộp. Trời tối như mực, nhưng nếu Văn Bình nhìn sang bên hữu, chàng sẽ thấy một người đàn bà quen thuộc. Tiểu Doanh đang ép mình vào vách đá. Nàng theo gót Vương Sinh từ nãy. Thoạt tiên nàng định tiếp tay